

2007 — Evropský rok rovných příležitostí pro všechny

Petiční výbor pro vyrovnané rovné příležitosti

Vladimír Špidla, komisař Evropské unie pro rovné příležitosti mužů a žen
vláda České republiky

Džamila Stehlíková, ministryně vlády ČR pro lidská práva

Jan Litomiský, zmocněnec vlády ČR pro lidská práva

Jiří Pospíšil, ministr spravedlnosti

Petr Nečas, ministr práce a sociálních věcí

Jaromír Jirsa, prezident Soudcovské unie

Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky

Senát Parlamentu České republiky

17. května 2007

PETICE

na podporu střídavé péče o děti po rozvodu a rozchodu rodičů

Rok 2007 byl Evropskou unií vyhlášen Evropským rokem rovných příležitostí pro všechny; kampaně boje proti diskriminaci budou evropské daňové poplatníky stát 15 000 000 EUR a jsou klasicky nikoliv pro všechny, ale jen pro někoho. Bylo v nich řečeno již mnoho frází, o diskriminaci mužů v porozvodové výchově dětí nepadlo dosud ani slovo. Jak Evropská unie s českým komisařem pro rovné příležitosti žen a mužů Vladimírem Špidlou, tak české „protidiskriminační“ struktury a komise setrvávají k diskriminaci mužů v mlčení nebo přímo v jejím popírání.

Každým rokem se v České republice setkává přibližně 30 000 nezletilých dětí s rozvodem svých rodičů, další rodiče se rozcházejí, aniž by byli sezdáni. Děti tak přichází o výchovný vliv svého otce; s otci jich nežije přibližně polovina! Téměř absolutní feminizace porozvodové péče život dětí i společnosti negativně poznamenává (více než 90 % dětí je svěřováno matkám, otcům jen 6 až 8 %, do společné či střídavé péče jsou děti svěřovány pouze výjimečně).

Letošní Svátek matek provází odhalení dlouhodobého hrůzného týrání několika dětí jejich matkou, která kromě této „péče“ o svou „neúplnou“ rodinu studuje ještě speciální pedagogiku na univerzitě! Obdobně – a po dlouhé roky – týrala své dcery jistá právnička v Rakousku, jak vyšlo najevo nedávno.

Kult mateřství a nekorigovaná ženská dominance v porozvodové výchově dětí sice uspokojují pocit moci matek, soudkyní i sociálních úřednic, v rámci společnosti však jejich projevy dosahují již extrémních rozměrů a „zákonitě“ plodí nejednu tragédii v podobě likvidace rodinných vztahů mezi dětmi a jejich otci i narušování příznivého vývoje jednotlivých dětí a celých „bezotcovských“ generací.

Sdělovací prostředky pravidelně informují o projevech brutální agresivity dětí a mladistvých proti sobě navzájem i proti učitelkám ve školách či vychovatelkám v dětských domovech; speciální věznice pro dětské vrahy jsou také současnou realitou.

„- Dřív, když měl někdo pekárnu, tak dítě vidělo tátu, jak ráno ve tři peče housky, a muselo mu velice brzy začít pomáhat. A mohlo se s otcem identifikovat, což je jeden ze základních mechanismů vrůstání do společnosti a přípravy na svoji další roli. A tenhle mechanismus identifikace vymizel, protože kluci otce při práci nevidí. (...)

- A v co to může vyústit?

- V nedostatečné vrůstání chlapce do mužské role a nedostatečné přejímání zodpovědnosti, která s tím souvisí. Zodpovědnosti za sebe, za svoje chování.

- Co myslíte, že vyroste z dnešních chlapců?

- Narážeci koše učitelí na hlavu.“

z rozhovoru s prof. Cyrilem Höschlem v Mladé frontě Dnes, 2. 5. 2007

Tento neblahý stav není náhodný a není ani důsledkem „nevhodného výběru partnera“, jde mimo jiné také o výsledek činnosti rozvodového soudního a sociálního systému. Soudy a orgány tzv. sociálně-právní ochrany dětí lidsky kvalitní a výchovně způsobilé otce při rozvodech vědomě diskriminují – čím lepší táta, tím větší překážky jsou mu kladeny. Systematicky je tolerováno a zneužíváno popouzení dětí rozvedenými matkami proti otcům; každoročně se u několika tisíců dětí „úspěšně“ rozvine syndrom zavrženého rodiče, jeden z nejtragičtějších projevů rozvodové patologie. Ani šablonovitě upravovaný tzv. „široký“ porozvodový styk dětí s otcem na dva víkendy za měsíc dostatečný prostor k výchově nedává, a to ani v případě, že je skutečně v takovém rozsahu naplňován. Proti maření soudně upravených styků opatrovnické soudy účinně nezasahují, ignorují přitom i vlastní rozsudky. Nejinak postupují také orgány státní policie a státního zastupitelství, bez nadsázky lze hovořit o státem podporované kriminalitě v rodinných vztazích a programové destrukci přirozených citových a sociálních rodinných vazeb mezi dětmi a rozvedenými otci i dalšími příbuznými z jejich strany.

Struktury českého „právního“ státu, které z rozvodů těží, narušují svou nekompetentností samotné základy společnosti. **Šíření protispolečenské patologie a destrukce rodinných vztahů i základních lidských hodnot je tak nevyřčenou státní doktrínou.** V některých případech není takový patologický rozvodový systém schopen zajistit základní práva ani matkám a jejich dětem.

Tento katastrofální stav reflektuje již i Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku, který porušení práva otců na rodinný život českým státem shledal již ve více případech a zahrnul do své standardní judikatury.

Jednou ze zjevných příčin protimužsky a protiotcovsky zaměřených rozhodnutí soudů o výchově dětí je bezpochyby skutečnost, že v naprosté většině případů věci péče o nezletilé děti rozhodují ženy soudkyně. Tento nevyvážený stav se promítá do soudní praxe a je výraznou příčinou šablonovitěho rozhodování. Již před třemi lety Ministerstvo spravedlnosti vlažně „doporučilo“ předsedům soudů, aby

při přidělování opatrovnických věcí byly zohledňovány zásady politiky rovných příležitostí mužů a žen a aby tedy tyto věci soudili nejen soudkyně, ale také soudci muži. Předsedové soudů ovšem tato doporučení úspěšně ignorují a sabotují, jak dokládají veřejně dostupné údaje z rozvrhů práce některých soudů:

okresní (obvodní) soud	počet soudců pro opatrovnické věci (podle rozvrhu práce 2006)	počet soudkyň pro opatrovnické věci (podle rozvrhu práce 2006)
Praha 4	0	6
Praha 5	0	4
Praha 8	0	3
Praha 9	0	4
Mělník	0	5
Tábor	0	2
Svitavy	0	3
Bruntál	0	5
Jihlava	1	2
celkem	1	34

V tomto směru jsou nemístné tradiční výmluvy, že v justici převažuje počet žen – tento poměr jistě není 34:1! Přímou lží se proto jeví i sdělení JUDr. Jiřího Balzera z Ministerstva spravedlnosti (č. j. 398/2006-ODS-ORG/2 ze dne 25. 8. 2006; vyřizuje JUDr. Navrátilová), že v roce 2006 byl počet soudkyň vyřizujících opatrovnické věci 215 a soudců 68.

Průzkumy veřejného mínění přitom setrvale dokazují, že občané o diskriminaci mužů ve výchově dětí nepochybují a za správnou ji nepovažují. Rovněž tak je průzkumy doloženo, že otcové o výchovu svých dětí i po rozvodu zájem mají, že jsou tedy lživá tvrzení soudců a dalších struktur, že nikoliv.

Pokud mají oba rodiče zájem dítě vychovávat, není důvod brát dítěti jeho právo na oba rodiče a jednomu z rodičů jeho právo na rodinný život. Vitálním zájmem společnosti je, aby právo dítěte na oba rodiče nebylo jen prázdnou deklarací, ale aby děti v ČR byly opravdu **aktivně vychovávány oběma rodiči**. A protože se dle údajů Českého statistického úřadu více než polovina manželství rozvádí a 31% dětí se rodí bez toho, aby byli rodiče sezdáni, je zřejmé, že **úpravami v opatrovnické oblasti je dnes postižena většina dětí a mladistvých a stát přebírá proto přímou zodpovědnost za koncepčně správné působení na psychiku celé mladé generace**. To je samozřejmě diametrálně odlišná situace než jaká byla v minulosti, kdy absolutní většina dětí a mladistvých vyrůstala v úplných rodinách a stát řešil v oblasti opatrovnictví jen okrajový společenský problém. Základy opatrovnické zákonodárství v Evropě vznikaly koncem 19. století, tedy v dobách, kdy se počet rozvádějících se manželství počítal na promile. V soudním systému se tedy racionálně vycházelo z toho, že u jednoho z partnerů se musí vyskytovat vážná psychická deviace. Úkolem soudu bylo proto zjistit, u kterého z partnerů se deviace vyskytuje a svěřit dítě do péče toho druhého rodiče. Tento princip soudního rozhodování je však v ČR i dnes majoritní, i když původní racionální jádro s explozí rozvodovosti zcela vymizelo a hledají se jiná zástupná zdůvodnění pro tuto vžitou soudní praxi.

Odpor soudních a dalších struktur vůči nutným a beztak neodvratným změnám v přístupu k porozvodové výchově se projevuje i tím, jaký je počet rozhodnutí o střídavé či společné výchově; je přitom lhostejné, pod jakými průhlednými a iracionálními záminkami se tak děje.

Počet dětí svěřených do výchovy rodičům:

rok	celkový počet	svěřeno matce	svěřeno otci	střídavá /společná výchova	svěřeno jiné osobě
2004	33 513	30 425	1 959	453	676
2005	30 891	27 883	1 874	536	598
2006	31 574	28 400	1 818	679	677

Také legislativní návrh obsáhlé novely občanského zákoníku se zařazením rodinného práva, který připravilo Ministerstvo spravedlnosti, rozhodování soudů o střídavé a společné výchově oproti dosavadní úpravě dále účelově zužuje a komplikuje.

Přitom výhodnost zajištění podílu obou rodičů na výchově dětí po rozvodu zcela jednoznačně vyplývá např. z obsáhlého průzkumu **Prof. Dr. jur. Rolanda Proksche** z roku 2002 pro Spolkové ministerstvo spravedlnosti SRN. Zpracovány byly údaje od 11 381 rodičů, od 809 soudců/soudkyň, 904 advokátů a 301 sociálních pracovníků. Závěry průzkumu jsou jednoznačné: **čím větší podíl obou rodičů na porozvodové výchově, tím je to lepší pro děti, rodiče i státní orgány**; mimo jiné tím ochotněji také rodiče hradí výživné!

Optimální příklad vhodného praktického přístupu k řešení porozvodové výchovy dává tzv. **Cochemský model**, nazvaný podle města Cochem ve Spolkové republice Německo. Princip je opět triviální: nikoliv podněcování nepřátelství mezi rodiči a automatické „přidělování“ dětí do výchovy jen matkám, ale spolupráce zainteresovaných profesí soudců, advokátů, sociálních úředníků, znalců, manželských poradců i mediátorů s rodiči a pomáhání jim, aby i po rozvodu mohli oba rodiče své děti vychovávat a nést za jejich rozvoj odpovědnost. Měřítkem úspěšnosti tohoto modelu je mimo jiné i počet odvolání proti rozhodnutí Cochemského soudu; za posledních pět let bylo odvolání podáno jen ve dvou případech!

O citovaném průzkumu i Cochemském modelu podrobně referovali **Prof. Dr. jur. Roland Proksch** a soudce **Jürgen Rudolph** na semináři Justiční akademie pro opatrovnické soudkyně v Praze dne 29. 11. 2006; českým soudům a dalším státním orgánům jsou proto jejich poznatky a zkušenosti dostupné.

Ačkoliv žádná z variant porozvodové výchovy dětí není plnohodnotnou náhradou výchovy v úplné a kvalitní rodině, lze konstatovat, že v mnoha případech může být střídavá péče pověstným nejmenším zlem.

Střídavá péče dětem zachovává oba rodiče a oběma rodičům umožňuje své děti skutečně vychovávat, nejen se s nimi navštěvovat; vyrovnává společensky nežádoucí absenci otců v porozvodové výchově a podporuje rovnost žen a mužů.

Střídavá výchova redukuje porozvodové komplikace a děti v ní nejlépe prospívají; prokázáno mnoha výzkumy, nevyvráceno žádným. Zmírňuje škodlivý účinek rozvodu na dítě a umožňuje pružně a nekomplikovaně přizpůsobit časový rozvrh novým okolnostem.

Střídavá péče přináší oběma rodičům čas na oddech, seberealizaci a rozvoj vlastní osobnosti. Střídavá výchova umožňuje rodičům, aby dali dětem model slušné, civilizované domluvy – tu nenacházíme u péče výhradní. Při střídavé výchově zůstávají oba rodiče pro dítě důležití – mohou se zaskakovat, pomáhat, zejména v krizových situacích, mohou se pro dítě nadstandardně angažovat. Střídavá péče zachovává vztahy dětí se širším příbuzenstvem obou rodičů.

Střídavá péče vede rodiče k větší zodpovědnosti za vývoj dětí, vyrovnává mocenské postavení rodičů v porozvodové výchově a tím předchází zneužívání moci jedním z nich a konfliktům. Prospěch z toho má nejen dítě, ale potažmo i společnost: střídavá výchova ukazuje dětem prakticky a konkrétně, jak se dá spolupracovat i za obtížných podmínek. Spolupráce je mezi lidmi stále málo.

Střídavá výchova vyhovuje lépe potřebám dítěte. Dítě přece nemá ve svém souboru potřeb i potřebu vytěsňovat, degradovat jednoho z rodičů. Dítě může své nadání, schopnosti lépe rozvíjet, může-li se s tím či oním obracet na jednoho či druhého rodiče, a to podle míry rodičovy kompetence.

Střídavá péče nedělá z dětí polosirotky; umožňuje, aby děti zažívaly různost prostředí a vztahů, čerpaly z nich výhody a sociálně se přitom rozvíjely v přirozených podmínkách. Děti, které udržují láskyplné a smysluplné vztahy s oběma rodiči i po jejich rozvodu, mají výrazný náskok v procesu adaptace na rozvod.

Střídavá péče přináší dětem lásku více lidí!

Ve veřejném zájmu proto žádáme

Vladimíra Špidlu, komisaře Evropské unie pro rovné příležitosti žen a mužů, aby ve své činnosti přestal opomíjet diskriminaci mužů v porozvodové výchově dětí a prosazoval, aby Evropská unie vyžadovala po členských státech opatření k zajištění výchovy dětí po rozvodu a rozchodu rodičů také muži otcí a to i formou střídavé nebo společné péče o děti. Pro přesnost dodáváme, že se nejedná o podporu „otcovské dovolené“ po narození dítěte, ta společensky závažný problém nepředstavuje.

Vládu České republiky, Džamilu Stehlikovou, ministryni vlády ČR pro lidská práva a Jana Litomiského, zmocněnce vlády ČR pro lidská práva, aby ve své činnosti přestali opomíjet diskriminaci mužů v porozvodové výchově dětí a prosazovali opatření k zajištění výchovy dětí po rozvodu a rozchodu rodičů také muži otcí a to i formou střídavé nebo společné péče o děti. Pro přesnost dodáváme, že se nejedná o podporu „otcovské dovolené“ po narození dítěte, ta společensky závažný problém nepředstavuje.

Dále žádáme, aby Zpráva o stavu lidských práv v ČR za rok 2006 byla před projednáním vládou doplněna v kapitole 7 - Rovné příležitosti žen a mužů - o statistická data o /ne/rovnosti žen a mužů v porozvodové výchově dětí (obdobně, jako je tomu např. v téže kapitole v části 7.2 - Zastoupení žen

v politických a rozhodovacích funkcích), a aby do této kapitoly byla zapracována aktuální judikatura Evropského soudu pro lidská práva o porušení práva otců na rodinný život českým státem.

Jiřího Pospíšila, ministra spravedlnosti, aby Ministerstvo spravedlnosti konečně již prosadilo v opatrovnickém soudnictví zásadu paritního zastoupení mužů a žen v rozhodujících orgánech, která je aplikována v rámci politiky rovných příležitostí Evropské unie. Žádáme proto, aby Ministerstvo spravedlnosti již nespolehalo na svá nic neřešící „doporučení“ předsedům soudů, ale aby v rámci své kompetence novelizovalo Vyhlášku č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy v platném znění, takto:

„§ 2

odst. 2 - Ve věcech péče o nezletilé předsedové soudů v rozvrhu práce zajistí, aby obsazení senátů a přidělování věcí samosoudcům a senátům respektovalo zásadu paritního zastoupení mužů a žen.

Dosavadní odst. 2 se přečísluje na odst. 3.“

Pozn.: Totožný požadavek byl již předložen v petici ze dne 21. 9. 2005, přičemž v odpovědi na petici (472/2005-ODS-ORG/4) ministerstvo tvrdilo, že se údajně „předsedové soudů na základě doporučení ministerstva snaží zajistit, aby při přidělování opatrovnické agendy byla respektována zásada rovnosti mužů a žen“. Jak je zřejmé, šlo o informaci nepravdivou a bez reálného podkladu.

Dále ministra spravedlnosti žádáme, aby prosazoval při vzdělávání opatrovnických soudkyň a soudců důkladné a systematické využívání poznatků a zkušeností Prof. Dr. jur. Rolanda Proksche a soudce Jürgena Rudolpha ze Spolkové republiky Německo.

Dále žádáme, aby Ministerstvo spravedlnosti do návrhu novely občanského zákoníku v části Rodinné právo zohlednilo podněty a návrhy obsažené v Moderním konceptu rodinného práva, předaném osobně ministrowi spravedlnosti dne 5. 4. 2007.

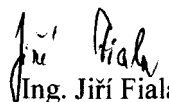
Petra Nečase, ministra práce a sociálních věcí, aby prověřil dosavadní metodiku vzdělávání sociálních pracovníků a jeho praktické provádění, které je protimužsky a protiotcovsky zaměřeno, a prosazoval opatření k zajištění výchovy dětí po rozvodu a rozchodu rodičů také muži otci a to i formou střídavé nebo společné péče o děti. Pro přesnost dodáváme, že se nejedná o podporu „otcovské dovolené“ po narození dítěte, ta společensky závažný problém nepředstavuje.

Jaromíra Jirsu, prezidenta Soudcovské unie, aby z titulu své funkce prosazoval mezi členkami a členy Soudcovské unie důkladné a systematické využívání poznatků a zkušeností Prof. Dr. jur. Rolanda Proksche a soudce Jürgena Rudolpha ze Spolkové republiky Německo.

Poslaneckou sněmovnu a Senát Parlamentu České republiky, aby diskriminaci mužů v porozvodové výchově dětí projednaly ve svých orgánech a prosazovaly opatření k zajištění výchovy dětí po rozvodu a rozchodu rodičů také muži otci a to i formou střídavé nebo společné péče o děti. Pro

přesnost dodáváme, že se nejedná o podporu „otcovské dovolené“ po narození dítěte, ta společensky závažný problém nepředstavuje.

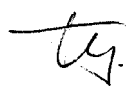
Petiční výbor pro vyrovnané rovné příležitosti

Ing. Jiří Fiala
289 35 Košík 91

Luboš Patera
273 63 Běleč 33

Ing. Jaroslav Růžek
Kloboukova 33, 148 00 Praha 4

Ing. Jiří Vodička
Zámecká 187, 267 27 Liteň

Ing. Roman Vorel
U kříže 609, 158 00 Praha 5

Petiční výbor určuje, že jej ve styku se státními orgány bude zastupovat každý člen petičního výboru.

„Nikdy není dost lidí, kteří vás mají rádi“ – herečka Barbora Srncová ve filmu „Střídavka“.

PETICE

na podporu střídavé péče o děti po rozvodu a rozchodu rodičů

ze dne 17. května 2007 petičního výboru ve složení: Ing. Jiří Fiala, 289 35 Košík 91;
Luboš Patera, 273 63 Běleč 33; Ing. Jaroslav Růžek, Kloboukova 33, 148 00 Praha 4; Ing. Jiří Vodička,
Zámecká 187, 267 27 Liteň; Roman Vorel, U kříže 609, 158 00 Praha 5

jméno

adresa

podpis

jméno	adresa	podpis